

[Fiskeriministeren]

Kommissionen har meddelt, at forslagene til en forbedring af bevaringspolitikken vil blive fulgt op af yderligere forslag. Endvidere skal en række elementer i den fælles fiskeripolitik revideres i 1992, idet fiskeriforliget fra 1983 har en gyldighedsperiode på ti år.

Den omstændighed, at også de øvrige EF-lande har oplevet faldende kvoter, bevirker, at der blandt medlemsstaterne i øjeblikket – trods betænkeligheder – er en vis åbenhed over for spørgsmålet om at tage nye bevaringspolitiske midler i anvendelse. En væsentlig forudsætning for Danmarks mulighed for at påvirke den europæiske fiskeripolitiske udvikling på dette område er imidlertid en fortsættelse af den dialog og det konstruktive, realistiske samarbejde, der er etableret mellem regeringen og fiskeriets organisationer om formulering af kravene til revisionen af den fælles fiskeripolitik.

4. Strukturpolitiske foranstaltninger i Danmark

Den alvorlige udvikling i fiskebestandene og kvoterne i de senere år har efter dansk opfattelse bevirket, at der må tilstræbes en betydelig reduktion i EF-landenes fiskerflåder.

En løsning af overkapacitetsproblemet er en forudsætning for, at der kan opnås bedre økonomi i fiskeriet og en mindskelse af presset på fiskebestandene. Endvidere er konsumfiskeindustrien afhængig af stabile råvareforsyninger til konkurrencedygtige priser. En forudsætning herfor er, at fangstkapaciteten i højere grad, end det i øjeblikket er tilfældet, svarer til fiskerimulighederne.

Hertil kommer, at de fiskerikontrolproblemer, der er i Fællesskabet, navnlig er et resultat af, at der ikke er tilstrækkelig balance mellem fangstkapacitet og fiskerimuligheder, samt at den manglende balance er en væsentlig årsag til, at fiskerireguleringerne af den enkelte fisker opleves som unødvendigt snærende.

Danmark har gjort en betydelig indsats for at tilpasse fangstkapaciteten, dels ved hjælp af regler, som administreres i samarbejde med organisationerne, og som sikrer, at der ikke sker (netto)kapacitetsforøgelser i form af nybygninger eller ombygninger af fiskerfartøjer, som der ikke er kvotemæssig dækning for, og dels ved hjælp af ophørsordningen. Tonnagen i den danske fiskerflåde er således fra 1987 til 1990 reduceret fra ca. 136.000 BRT til ca. 119.000 BRT.

Virkningen af den gennemførte kapacitetsreduktion er imidlertid blevet modvirket af den mærkbare nedgang i bestandene og de deraf følgende kvotenedskæringer. Der er derfor behov for en yderligere kapacitetsreduktion med henblik på at skabe overensstemmelse mellem fangstkapaciteten og de fiskerimuligheder, som det vil være realistisk at opnå.

Foruden strukturpolitiske foranstaltninger, der fremmer fiskerflådens konkurrencedygtighed og fremmer en tilpasning til fiskerimulighederne, er det nødvendigt, at der tilvejebringes grundlag for en fornyelse af den danske fiskerflåde.

Den danske fiskerflåde er fortsat en af verdens mest effektive. Men i lyset af flådens høje gennemsnitsalder lægger regeringen vægt på, at der i de kommende år skabes plads til den fornyelse, som er nødvendig, hvis konkurrenceevnen i fiskeriet skal fastholdes.

Set ud fra et dansk synspunkt er det tilfredsstillende, at EF-Kommissionen i erkendelse af nødvendigheden af at intensivere bestræbelserne for at tilpasse fangstkapaciteten til fiskerimulighederne har fremsat et forslag til ændring af den nuværende strukturforordning på fiskeriområdet (Rfo. (EØF) nr. 4028/86), der bl.a. indebærer en styrkelse af ophørsordningen. Forslaget vil blive behandlet på fiskeriministrenes rådsmøder i løbet af efteråret og vinteren 1990.

Regeringen har i lyset af forslaget til hensigt for 1991 og 1992 at styrke ophørsordningen for danske fiskerfartøjer med et bruttobeløb på i alt 120 mio. kr.

Samtidig vil regeringen inden for rammerne af EF's regler forbedre tilskuddet til konsumfiskeindustrien med i alt 8 mio. kr. og til akvakulturerhvervet med i alt 2 mio. kr. i den nævnte periode.

Endelig vil regeringen stille forslag om en privatisering af Fiskeribanken, således at nye lån, der inden for visse betingelser optages i private pengeinstitutter, i en periode vil kunne opnå statsgaranti.

Det er væsentligt, at der nu i EF er forståelse for, at bevaringspolitikken og kapacitetstilpasningen bør styrkes. Selv om problemerne med EF's kvotesystem, de utilstrækkelige fangstmængder og fiskernes vanskeligheder med at få tilstrækkelig økonomi i fiskeriet ikke dermed er løst, er det vigtigt, at der nu i EF er